ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΟΥ

I

Μεσ' σπ' τάνήλια τῆς Νυχτὸς καὶ τοῦ Βυθοῦ παλάτια
Τὴ Χαραυγοῦλα φέρουνε τοῦ ἡμεροδρόμου τάτια
Καὶ θαμπωμένα φεύγουνε 'στὰ ρόδινα τὰ αἰθέρια
Χλωμὰ τῆς Πούλιας τὰ χρυσὰ καὶ διαμαντένι' ἀστέρια·
Μονάχα ἐσύ, Ἡλιοπρόσωπη ἀγάπη μου, ἔχεις χάρι
Νὰ λάμπῃς Ἄστρι ὁλήμερα κι' ὁλονυχτὶς φεγγάρι.

II

Πανώρια ἡ Παντοδύναμη Ἀγάπη ὅμα ἐγεννήθη
Λουλούδια ὅλα ἐγεμίσανε τῆς Μάννας της τὰ στήθη·
Μὰ ὅταν ἡ Ἀγάπη ἐπέθανεν, ἡ Θλίψι δακρυσμένη
Τὸν κόρφο ποῦ ἔμεινε ἔρημος μ' ἀνθοὺς νεκρούς τὸν ραίνει.
Κ' ἤτανε ἀλικοπόρφυρα τὰ λουλουδάκια ἐκεῖνα.
Ποῦ ἀρχαῖο μνῆμα ἐστόλιζαν μὲ στέφανα ἀπὸ κρίνα.

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ὅσο νὰ λυθῇ τὸ πολύκροτο ζήτημα, τί θὰ γίνῃ ἡ τάφρος ποῦ ἄνοιξαν στὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη γιὰ τὸν πολυθρύλλητον ἀνδριάντα τοῦ Γέρου τοῦ Μωρηᾶ;

Ἂν εἴχαμε καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα ὅτι ἠμποροῦσε νὰ εἰσακουσθῇ ἡ εὐχή μας, θὰ ἐπροτείναμε νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ τάφρος, ἀφοῦ ἀνοίχθηκε ποῦ ἀνοίχθηκε πειά, πρὸς ἀνέγερσιν πολυανδρίου μὲ τὰς προτομὰς τῶν δεκατεσσάρων Δημοτικῶν Συμβούλων, οἱ ὁποῖοι ἔσωσαν τὸν πολυπαθῆ ἀνδριάντα ἀπὸ τὸν ἐξευτελισμόν.

Ἀνάμεσα στοὺς δεκατέσσαρας δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο ἂν ἔμπαινε καὶ ἡ προτομὴ τοῦ ἀθανάτου Ταρταρίνου, ὡς συμβολίζοντος τοὺς πατριωτικοὺς ἀγῶνάς των.

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ

εἰκόνα τῆς ζωῆς κι' αὐτή. Στὸ θέατρο παίζεται ἡ «Γκρὰν Βία» καὶ ἡ πρίμα στὴν χαριτωμένη σκηνὴ τῶν ὀμπρελῶν σηκώνει τόσο τὸ φουστάνι της ὥστε οἱ θεαταὶ τοῦ Βαριετὲ παρουσιάζουν τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν παρουσίασαν κ' οἱ θεαταὶ τοῦ ὁμωνύμου Παρισινοῦ θεάτρου κατὰ τὴν πρώτην ὁλόγυμνη ἐμφάνισι τῆς Νανᾶς.

Ἡ σκηνή, ἐννοεῖται, μπιζάρεται. Ἡ πρίμα βγαίνει ἔξω, ἀλλὰ διευθύνεται καὶ πάλιν πρὸς τὴν ἰδίαν πλευρὰν τοῦ θεάτρου, τὴν ἀριστερὰν, γιὰ νὰ ξαναπαίξῃ τὴν σκηνήν.

— Ἀπὸ 'δῶ! Ἀπὸ 'δῶ! φωνάζουν οἱ τῆς δεξιᾶς. Γιὰ νὰ 'δοῦμε καὶ 'μεῖς!

Τοῦ κακοῦ ὅμως. Οἱ ὀρυγμοί τους δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, διότι στὴν ἀριστερὰν πτέρυγα κάθεται τὸ γεροντοπαλλήκαρο, ὁ ἐραστής της, ὁ ὁποῖος ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ πολαμβάνῃ τὰ κρυμμένα θέλγητρά της, ἀφοῦ τοῦ ἀνήκουν, ὅπως τοῦ ἀνήκουν καὶ τὰ φουστάνια της.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΩΤΑΤΟΝ

κ' ἐξόχως διπλωματικὸν τὸ διάβημα τοῦ σεβαστοῦ ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Μανιάκη, τοῦ ἀποκαταστήσαντος διὰ τῆς πολυκρότου ἐπιστολῆς του, τὴν ὁποίαν ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἐνταῦθα πρόξενον τῆς Περσίας, τὰς μεταξὺ τῶν δύο Κρατῶν, ἀπὸ αἰώνων διακοπείσας φιλικὰς σχέσεις.

Ὁ κ. Ἀντεισαγγελεὺς ὑπεκατέστησε τὴν Κυβέρνησιν εἰς αὐτὴν τὴν κρισιμωτάτην περίστασιν. Ἐθυσίασε δὲ εἰς τὸ διπλωματικὸν τάκτ καὶ αὐτὴν τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ἀποδείξας τετραγωνικώτατα ὅτι οἱ Πέρσαι δὲν θὰ ὑφίσταντο τὴν φοβερὰν πανολεθρίαν, ἂν εἶχαν ὀλιγώτερον στρατὸν κ' ἕναν κ. Μανιάκην νὰ διευθύνῃ τὰς μετὰ τῶν Ἑλλήνων διπλωματικὰς διαπραγματεύσεις των.

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΑΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΤΣΙΝ-ΤΣΟΝ

Διαμαρτύρομαι μ' ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ στενοῦ μου θώρακος, κ. «Νουμᾶ», διὰ τοὺς δῶθεν συμπατριώτας μου οἱ ὁποῖοι καθὼς ἐδιάβασα ἰς ὅλας τ ἀς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, ἦλθαν ἐδῶ ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν Κίνᾳ μεγαλεμπόρων, χάριν τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως.

Μοῦ εἶπε κάποιος διαπρεπὴς φίλος μου, ὁ ὁποῖος ἔζησε πολλὰ χρόνια εἰς τὴν Εὐρώπη, ὅτι τοὺς Κινέζους αὐτοὺς, τοὺς ἴδιους, τοὺς εἶδε κ' εἰς ἄλλας Ἐκθέσεις, κ' εἰς ἄλλα Εὐρωπαϊκὰ πανηγύρια, καὶ μοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ἀνήκουν εἰς κάποιον ἐργολάβον ὁ ὁποῖος τοὺς ἐνοικιάζει εἰς διαφόρους ἐπιχειρηματίας διὰ νὰ τοὺς παρουσιάζουν, ἄλλοτε ὡς ἀπεσταλμένους ἐμπόρων, ἄλλοτε ὡς Μπόξερς, ἄλλοτε ὡς διπλωμάτας καὶ ἄλλοτε ὡς καλλιτέχνας καὶ περιηγητάς.

Αἱ πληροφορίαι τοῦ διαπρεποῦς φίλου μου εἶνε δυστυχῶς ἀνακριβέστατα. Οἱ Κινέζοι τῆς Διεθνοῦς δὲν εἶνε καθόλου Κινέζοι. Εἶνε Ἀθηναῖοι εἰς τοὺς ὁποίους ἐφόρεσαν ἀπὸ μίαν μάσκα Κινέζικη (δυὸ τρεῖς ἀπὸ τὶς μάσκες αὐτὲς τὶς εἶδα κρεμασμένες πρὸ ἡμερῶν στὶς βιτρίνες τοῦ κ. Γεωργιάδου), καὶ τοὺς ἐξαπέλυσαν στοὺς Ἀθηναϊκοὺς δρόμους, διὰ νὰ ποζάρουν ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Οὐρανίου Κράτους. Ἡ γλῶσσα δὲ ποὺ ὁμιλοῦν, ὅταν πιέζονται νὰ ὁμιλήσουν, εἶνε ἡ Κινέζικη γλῶσσα τοῦ «Ἀρχοντοχωριάτη» τοῦ Μολιέρου.

Ἔμαθα ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον σπεύδω νὰ σᾶς μεταδώσω. Τοὺς Κινέζους τῆς σήμερον, θὰ τοὺς ἴδητε αὔριον Ἰαπωνέζους (ὁ κ. Γεωργιάδης ἔχει κ' Ἰαπωνέζικες μάσκες) καὶ μεθαύριον Σουδανοὺς, πρὸς δόξαν τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς εὐπιστίας.

Αὐτὰ σᾶς τὰ γράφω χάριν τῆς δικαιοσύνης καὶ διὰ νὰ παύσῃ νὰ διασύρεται πλέον ἡ ὑπόληψις τῶν ὁμοφύλων μου.

Μεθ' ὑπολήψεως

Τσὶν-Τσόν

Ὁ μόνος Κινέζος ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὰς Ἀθήνας

Γ. Γ. Φοβοῦμαι μήπως μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλλεκει τῆς ἀρχαίας γλώσσας ἐγκώμιο σὲ δώδεκα σελίδες γεμάτες ἀπὸ ἀρχαίες λέξεις, παραβολὲς, μεταφορὲς, εἰκόνες καὶ ἀνοησίες. «Ὁ Ἕλλην δὲν λαρυγγίζει δι' ἐπισωρεύσεως πολλῶν συμφώνων καὶ οἱονεὶ βρυχᾶται, ὡς οἱ γείτονες τοῦ βορείου πόλου». Πῶς σὰς φαίνονται αὐτά; πῶς σὰς φαίνεται ὁ βρυχηθμὸς τῶν γειτόνων τοῦ βορείου πόλου; Ἐγὼ τουλάχιστον ὁμολογῶ ὅτι ὡς τὰ τώρα ἕναν ἄνθρωπο ἔχω ἀκούσει νὰ βρυχᾶται καὶ νὰ μυκᾶται, τὸν κ. Μιστριώτη ὅταν βγάζει «ρητορικὰ λόγια». «Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει τηλικοῦτον φῶς, ἡλίκον οἱ Ἑλληνικοὶ ἀστέρες» Γλῶσσα... φῶς... ἀστέρες (!!!) τί πᾶ νὰ ποῦν αὐτά; Ἢ μήπως εἶναι γραμμένα γιὰ νὰ ἐπικυρώσουν τὸ ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει τηλικαύτην δι α ύ γ ε ι α ν ἡλίκην ὁ αἰθὴρ τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ». Ὅλα ὅμως αὐτὰ ἄχως ἄλλο τὰ γράφει γιὰ ν' ἀποδείξει πειραματικὰ ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχε τοσαῦτα κ ο σ μ ή μ α τ α ὅσους κρόκους καὶ νακίσσους κηπεύει ὁ Κηφισός». Κ' ἐξάπαντος οἱ τρεῖς αὐτὲς φράσες θὰ εἶναι γραμμένες γιὰ νὰ δειχτεῖ ὁλοφάνερα ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διακρίνεται διὰ τὸ καλὸν καὶ ἡδύ, τὸ πλαστικὸν καὶ στρογγύλον, τὸ ὑγρὸν (διατί ὄχι καὶ ἀέριον) καὶ εὔκαμπτον τὸ εὔγλωττον καὶ μελιχρὸν»(!!!) καὶ ὅτι ὁ ἀ σ τ ε ί ο ς νεώτερος Ἕλλην διακρίνεται διὰ τὴν ἐπιπολαιότητα, τὴν κενότητα, τὴν μωρίαν, διὰ τὴν τῶν τῆς Ἀρχαίας λέξεων ἀγάπην, καὶ τὸν τῶν τῶν Ἀρχαίων τύπων ἔρωτα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τελος αὐτοῦ τοῦ ἐγκωμίου μὲ τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ τὶς ἴδιες παραφωνίες μὰς τραγουδάει ὁ δ ι α π ρ ε π ὴ ς κ α θ η γ η τ ὴ ς τὴν ὀμορφιὰ τῆς γλώσσας τῆς ἀρχαίας. Καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων στὸ Πανεπιστήμιο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ «δεινοθηρίου» καὶ τοῦ «ἐλέφα τοῦ πρωτόγονου» δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ καταλάβει ὅτι ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἀραδιάζει δὲν εἶναι ἀρετὲς τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς καὶ τοῦ λεξικοῦ τοῦ ἀρχαίου. ἀλλὰ τῶν συγγραφέων ποὺ γράψανε στὴν ἀρχαία, καὶ ὅτι ἂν ἕνας νέος Πλάτων ἢ Εὐριπίδης γράφανε στὴν τωρινή μας γλῶσσα, ὕστερα ἀπὸ δυόμισυ χιλιάδες χρόνια κανένας νέος Μιστριώτης τὶς ἴδιες εὐκαμψίες καὶ στρογγυλότητες θἄβρισκε στὴ γλῶσσα σὴ σημερινή. Θέλετε καὶ μιὰν ἀπόδειξη πειραματικὴ σὲ ὅσα λέγω; Νὰ, τὰ ἴδια τὰ «ρητορικὰ λόγια» τοῦ δ ι α π ρ ε π ο ὺ ς κ α θ η γ η τ ο ύ. Ἀντίθεσις ζωντανὴ στὶς ὑγρότητες καὶ μελιχρότητες καὶ τὶς ἄλλες Μιστριώτικες ὀμορφιὲς τῆς ἀρχαίας. Αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος θὰ καμαρώσετε τὰ «πολυτελέσι σισύρκις» (σισισι) (σελ. 26), τὰ ἐγκεκορδυλημένοι (σελ. 26), τὰ στωμυλιοσυλλεκτάδαι (σελ. 23), τὰ ρακιοσυρραπεάδαι, τὰ «αὕτη ἡ εἰς τηλικοῦτον» (ιιι) (σελ. 7), τὰ «δὲν ἦτο ἀεὶ ἐ ιαία (ιαιι, ιεκ) (σελ. 7), τὰ «ἢ οἷα ἦτο» (ιιιι) (σελ. 139), τὰ «ἦσαν βάρβαροι ἢ εἶχον» (ιιι) (σελ. 358), τὰ «οἵ αἱ ἱέρειαι εἶναι» (ουειε, ιει) (σελ. 158).—Τὸ νόστιμο εἶναι ποὺ στὴ σελ. 5 λέει ὅτι ἡ Ἑλλ. γλῶσσα δὲν εἶναι μεστὴ φωνηέντων ὡς ἡ τῶν μεσημβρινῶν, ἀλλὰ ταῦτα μίγνυνται μετὰ τῶν συμφώνων ἐν συμμετρίᾳ—καὶ ἄλλα τέτοια τέρατα «κατακηλούντα τὴν ἀκοὴν τοῦ ἀκροατοῦ ὡς ἡ ὠδὴ τῆς εὐστόμου ἀηδόνος τὰ ὦτα τοῦ μουσοχαροῦς» (σελ. 3). Αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος θὰ θαυμάσετε τὴν ξηρότητα καὶ τὴ στεγνότητα κατ' ἀντίθεση «τοῦ ὑγροῦ τῆς Ἑλληνικῆς». «Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει τοσαύτην εὐκαμψίαν ὅσην ὁ Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεδέρη» λέει ὁ διαπρεπὴς (σελ. 4). Καὶ ἡ γλῶσσα τῶν «ρητορικῶν λόγων» ἔχει τόσην δυσκαμψίαν ὅσην ὁ Ἀπόλλων τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

«Ἀλλ' ὡς ἡ ἀηδὼν δουλωθεῖσα λυπεῖται καὶ λυπουμένη δὲν ᾄδει, οὕτω καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Γένος διὰ τὴν δουλοσύνην ἐπαύσατο φθεγγόμενον τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῖς στεναγμοῖς αὐτοῦ προστεθέτεν ὀλίγας ἠκρωτηριασμένας φράσεις δηλούσας τὰς περιπετείας αὐτοῦ» (σελ. 14). Σώσον Κύριε . τοῦ διαπρεποῦς τὰς φρένας. Τ' εἶν' αὐτά; εἶναι παραβολή; εἶναι εἰκόνα; εἶναι ρ η τ ο ρ ι κ ὰ λ ό γ ι α; ὄχι, εἶναι διαπρεπεῖς κουταμάρες. Αὐτὴ εἶναι ἡ «λέπτυνσις» τῆς διανοίας μὲ τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλη (σελ. 386) καὶ ἡ «ὀξύνοια» ποῦ φέρνουν τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα (σελ. 18) Φαντάζεστε τί περίεργο θὰ εἴτανε νὰ βλέπει κανεὶς ἕναν ὁλόκληρο λαὸ νὰ στενάζει ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ καὶ «τοὺς στεναγμοὺς αὐτοῦ νὰ προσθέτει ὀλίγας ἠκρωτηριασμένας φράσεις κ.τ.λ.»;

ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ (ἀκολουθεῖ